

Proloog

Eind mei in Öblarn, Oostenrijk

Reina is in de voortuin bezig om de vele bakken die ze net met felrode geraniums heeft gevuld water te geven als vrijwel tegelijkertijd twee auto's van verschillende kanten voor het huis met de neuzen vlakbij elkaar tot stilstand komen. De ene is een duidelijk herkenbare politieauto, de ander de donkere Ford van Franz. Behalve een vriend van haar man Eduard is Franz ook lid van de vrijwillige brandweer en net als Eduard piloot op het naburige vliegveld van Niederöblarn.

Door het raam aan de passagierskant van de politieauto ontwaart ze Eduard, die een bleek gezicht in haar richting draait en ze herinnert zich in een flits beelden van zo'n vijfenveertig jaar geleden in Rotterdam. Toen was er ook een politieauto voor de deur gestopt. Die keer zelfs met twee, zeer meelevende agenten, die haar en haar vader kwamen vertellen dat haar moeder een ongeluk had gehad en met zeer zware verwondingen naar het ziekenhuis was vervoerd.

De gieter valt uit haar hand, water gutst over haar voeten, maar ze merkt het nauwelijks. Haar nog met aarde besmeurde vingernagels boren zich in haar eveneens vuile handpalmen en ze doet een aarzelende stap naar voren.

Eduard duwt het portier open en een blik op zijn gezicht is voldoende om te weten wat hij komt vertellen.

'Is het Roy of Stacey?' slaagt ze er nog in uit te brengen, maar bij het zien van z'n hangende schouders en de wanhopige, zo niet schuldige blik weet ze vrijwel direct dat het om Roy gaat.

Ze herinnert zich ineens de gillende sirenes nog maar een uur geleden richting het vliegveld en voelt een soort bal in haar buik die naar boven dreigt te komen. Ze zoekt steun tegen de muur naast zich, ziet hoe Franz nu ook de auto uitkomt en kijkt van het ene, nog serieuzere gezicht naar het andere. De politieagent staat nog aan zijn kant van de auto, Franz en Eduard staan aan haar kant, maar al is de afstand minimaal ze heeft het gevoel dat ze mijlenver van hen verwijderd is.

Ze ziet Franz' mond bewegen maar het bloed gonst in haar oren en ze heeft het gevoel dat haar hart letterlijk in stukken breekt. Een paar tellen is ze ervan overtuigd dat ze geen adem meer kan halen. Ze ziet bezorgde gezichten, lippen die heen en weer gaan, maar het voelt alsof ze in een soort vacuüm zit. Slechts met uiterste krachtinspanning slaagt ze erin lucht naar binnen te zuigen, waardoor ze bijna stikt en in een benauwde hoestbui uitbarst. Dit breekt de spanning en de wereld komt weer bij haar binnen.

Ineens hoort ze dat de motor van Franz' auto nog draait, voelt ze dat haar rechtervoet nat is en ziet ze de nerveus friemelende vingers van Eduard plotseling haarscherp.

‘Weet Stacey het al?’

Haar blik vindt over het dak van de auto heen die van de politieman, die zwijgend z'n hoofd schudt en ze recht haar schouders.

‘Ik wil hem zien, waar is hij?’

‘Hij is naar het mortuarium in Schladming vervoerd.’

Het is Franz, die antwoord geeft en nog een stap in haar richting zet.

‘Er moet onderzoek worden gedaan,’ voegt hij er aan toe.

‘Hij is neergestort. Ze moeten onderzoeken hoe het gebeurd is, dat is standaardprocedure.’

Reina's blik glijdt naar Eduard die haar nauwelijks durft aan te kijken en ze kan zich slechts met alle mogelijke moeite weerhouden hem te slaan. Het eeuwige vliegen; hier is ze al bang voor geweest vanaf het moment dat Roy als vierjarige zei dat hij net als papa wilde vliegen.

Ze beseft dat het geen nut heeft nu met verwijten te komen, Eduard vliegt al meer dan veertig jaar zonder problemen, maar ze is niet in staat hem op dit moment te troosten. Ze heeft moeite genoeg om zelf over-eind te blijven.

‘Ik moet Stacey bellen,’ ze maakt aanstalten naar binnen te gaan maar Franz houdt haar tegen.

‘Ga naar Schladming, ik regel dat Stacey daar ook heen komt. Goed?’

Ze kijkt in twee meelevende ogen en knikt dankbaar.

‘Dat zou fijn zijn, Franz, graag.’

Ze krijgt nog een bemoedigend kneepje in haar arm, waarna hij haar een duwtje in de richting van de wachtende politieauto geeft.

‘Het ziekenhuis in Schladming, Ernst, ik zorg voor de dochter,’ deelt Franz de agent mee.

Reina kijkt naar Eduard die een onbeholpen gebaar in haar richting maakt, maar draait zich dan met een ruk van hem af en trekt het achterportier open. De overduidelijke wanhoop van haar man kan ze nu niet aan. Als ze daaraan toegeeft, ligt ze straks als een bundeltje ellende op de achterbank en dat wil ze niet laten gebeuren. Er moeten dingen geregeld worden. Haar dochter moet geïnformeerd worden. Ze wil weten wat er is gebeurd, maar bovenal moet ze op de een of andere manier de kracht vinden om dit door te komen.
